

‘Jij heb ’t ook koud, zie ik,’ zei hij goedhartig, ‘drink een kommetje warme koffie, meid.’

Zij ging naar de keuken terug en zette de melk op. Toen haalde ze schuier en stofdoek om in de huiskamer haar werk te doen. Maar op den drempel kón zij niet meer.

Haar knieën knikten, haar gansche lichaam begon hevig te trillen; zij viel op den grond en verloor het bewustzijn.

De dokter werd gehaald, want Baboe lag in hooge koorts.

Mevrouw, die zoo gauw geen noodhulp kon krijgen, maakte zich woedend. Ditmaal hielp haar woede niets, Baboe ijelde en kon haar niet verstaan.

Na vier dagen daalde de temperatuur. De dokter zat bij haar bed en hield de uitgeteerde bruine pols in zijn hand. Hij was ook in Indië geweest en kende de Javanen. Vriendelijk sprak hij met Baboe en toen zij hem schreiend bekende, dat zij terug wou, terug naar haar land en haar kinderen, beloofde hij er met meneer en mevrouw over te spreken.

‘Die vrouw moet dadelijk terug, meneer Spronk’, zei hij tot den heer des huizes, ‘als ze hier nog een maand blijft, gaat ze dood. Haar longen en haar hart zijn aangedaan.’

‘Vervl. . . . geschiedenis’, bromde Spronk, ‘ik zal er met mijn vrouw over spreken.’

Mevrouw gaf eerst toe, maar toen Baboe beter werd en weer haar werk deed, gesterkt door de gedachte aan mogelijk teruggaan, vond zij dat Baboe nog best den zomer uit kon blijven. Tegen dat de kou weer kwam, kon men nog wel eens zien. In haar hart hoopte zij zelfs, dat Baboe dan geheel aan Holland gewend zou zijn en voorgoed zou willen blijven. Waarom ook niet? Kreeg Baboe hier niet alles wat ze nodig had? En was zij niet goed voor Baboe? Andere dames sloegen er op, in Indië, dat had zij nooit gedaan.

Baboe deed haar werk, maar telkens matter. De hoop, die even opgeglommen was in haar ziel, verdoofde weer onder de asch van haar twijfel.

Zij heette nu niet ziek meer; doch wie zou de pijnen beklagen die zij voelde in borst en rug als zij hol hoestend in haar bed lag; wie leed er mede als zij hijgend of huiverend haar werk deed, te zwaar voor haar laatste krachten?

Op een dag voelde zij dat het niet langer kón. Haar zacht duldende Javanenziel kwam eindelijk in opstand. Zij ging naar mevrouw toe en zeide beslist dat ze heen wou gaan, vóór zij ging sterven. Mevrouw keek haar aan met booze oogen. Het eigenwijze dagmeisje was die week juist weggebleven en tallooze brieven en advertenties bleven vruchteloos.

Baboe zou haar in den steek laten! Juist nu zij haar ’t meest nodig had!